

Miloš Vacík

ŠTIRJE KRAGULJI

letijo v oblakih Kričijo
 oznanjajo Kdo gre tam doli
 Nepreštet!
 S svojo zlomljeno perutjo pod pazduho
 Tem znamenjem
 izgona iz raja ... ali pekla?
 A čemu raj
 (s prepovedanim drevesom s kačo)
 kadar stopa
 In mu pod nogo Škrta prst
 ta prekleto bridka bridko prekleta
 v mučni milini lilij

Prelepa Spet in spet ropana Stara štola
 v mojem srcu zbrazdanem
 Kjer je moja solza po izsušenih morjih ostala
 vdovsko jezero
 Kjer po jermenih božjih korobačev
 v dolini vrezane brazgotine mojih rek
 Kjer uročene gore na hrbte
 svojih okamnelih konj
 sedlajo oblake In pod njimi
 gresta brest in glog skozi jesen
 in čez dolgi log popotnik
 izgubljaoč se v daljo

Kako te ne bi spoznal! Les rožnate zibelke!
 Kar je nekoč v davnih davnih časih
 mi zvoni v krvi Vse mirim v sebi
 Od prvega knežjega umora
 ko nas je škrlatna jesen
 vabila po krstu na lov na jelena
 pokončanem zarana pri cerkvenih vratih...

Vse kar je bilo za pragom cepeta
Tvoji koraki Tvoja zvonjenja k preplahu
Tvoje jalove oborožitve
In duši kot bodalo
prislonjeno h grlu

Tvoji mični parki belidvorci črnilesi Krokarske
strme ječe kraljevičev Tvoje nočne straže
Tvoje vročice Tvoji obliži proti kugi Tvoja kljubovanja
Tvoja polja moravska košena
v avgustovskem prvem petelinjem klicu zvezd
ob Žvenketu padlega orožja Železnega in zlatega
Tvoji novembri z zvestim prgiščem
pordelega listja ob zidu
Ravan pred oborom
kjer obstreljena srna
leži prekrita s snegom (In ob zori
Zimski kralj iz dežele beži)

Tvoje nočno zlogovanje iz skritih psalterjev
Pod plaščem skrivaj prenašana
mreža spoznanja inu vere prave
Strgana Pri svečah od tvojih ribičev pokrpana
Tvoji cesarsko kraljevi patentni
pod vzdignjenimi prsti
baročnih stebrov (kajti tistemu
ki religije vladarske hiše
ne priznava
je deželo ukazano zapustiti...)
Tvoj mračni molk
Tvoja vročična krivoverska glava
Ampak lutnje... tudi tvoje lutnje imam
med rebri in tvoje plunke
mi brnijo v Žilah
Tvoji zbori in kori kot dim
grenko in sladko
od rožnatih travničkov prihajajo k meni
Od tvojih prvih besed
iz raja otroštva
od tvojih poslednjih
iz pekla na krvnikovi vrvi
Ti sin moj
sin večerne in jutranje zemlje

Tukaj si! Prvorojeni naslednik! Ampak
česa je več v tvoji krvi?

Železa ali rje? Kovaškega vignja
 ali pepela sežganih kopij?
 Orlovskih brazd v oblakih
 ali Školjk na dnu
 plaho zaprtih vase?
 Vetra ali plašča? Pelina ali vrtnice?
 Uporniške kosti vančurovskega čela
 ali pohlevne Žvarovine hinavskega
 Uria Heepa?

V sen se pogrezaš?
 V svoj tusculum
 ki ga vsak večer sedemkrat zakleneš
 kjer te iz spanja ne zbudi niti grahovo zrno
 majhnih vsakodnevnih laži?
 V predpekel pozabe? Ali pa ponoči
 slišiš krik kraljevske krone
 njene strgane raševine
 ki jo dedni vetrovi vlačijo
 po njivah vsega popačenega sveta?
 Kruta zavest vesti? In še bolj kruto
 nezavedanje tvojih otrok?

Molčiš? Tema spolzka mrzla tema noči
 me mrazi po hrbtu
 Molčiš?
 Jaz odpiram usta in se ne slišim
 Zapuščen
 kol zemlje In nekdo se plazi
 k oltarjem s sramotitvijo
 In nekdo preklinja In nekdo joče
 In nekdo grabi trideset srebrnikov
 In nekdo sodi In nekdo v solze rôse
 poje svojo priljubljeno

Ti zibelka rožnata ti cvet grobov
 Ti prekleto bridka bridko prekleta
 v mučni ljubkosti lilij
 porojenih iz kosti
 Ti moja In vseh In nikogaršnja Nikogaršnja
 Biješ me po petah Noge ovijaš
 s svojimi koreninami ... da sem ves
 zarit vate

Medtem ko zgoraj
 Štirje kragulji letijo v oblakih
 In kričijo

Prevod Ivan Minatti in Zdenka Jerman